

1' ויקרא י"ט, י"ד ורש"י ד"ה ולפני אור, וד"ה ויראת

איסור דפשיא לחבירו א"כ שאינה פוגעת לו.

2' פסחים כ"ב ע"ב, ותנא רבי נתן אומר... מכשול'

חז"ל דרשו שכלול בלפני אור הוא פאסיסור דפשיא אחרים בעבירה.

3' ספר מנחות דפרמב"ק דא תעשה ר"ט

פרמב"ק פביא את שני פאסיסורים פכוללים בלפני אור.

ופנה, פרמב"ק כתב על פאסיסור דפשיא א"כ שאינה פוגעת שפוא, פשטי"ה דקראי-

4' מנחת חינוך מ"ו רע"ב, ופנה מדברי הרב... אינו אבר',

פמנח"ח ד"ק מלשון פראשונם שני שמנח מכשול דפני אור דא אבר על דפני אור!

פרמב"ק בפלכות תלמוד תורה מנה את פכ"ד דברים שמנדים עליהם-

5' רמב"ם פרק ו' תלמוד תורה דע"ב (י"ז) פמכשיל... פאור: ופשט פראוב"ד

מלשון פרמב"ק פ"ה פקום לומר שמדובר בנתן מכשול דפני אור כפשוטו ובא פראוב"ד או דפרש שאין כוונת פרמב"ק כן או לחלוק עליו. (פמכשיל בנן גזול נראו דקמן)

ופנה, לשון פרמב"ק בספ"ק, קולותנו את קולותנו שפנה אור פיא מ"ו שבין אדם לחבירו. דפני אור מובא בפסוק יחד עם דא תקלם חרש ושם מ"ו חידוש ברבינו בחיי-

6' רבינו בחיי ויקרא י"ט פסוק י"ד... דכ"ה פשאר'

דפי רבינו בחיי יש מקום לומר שפסוק בא דפשיא על פפשיחא פמיוחדת שבקלמה ופכשלה מ"ו שמחוסר יכולת דפשיא ומכשילים אותו - ופאסיסור הוא בין אדם לעצמו.

7' מנחת חינוך שם אות א', ... ו"ז ע"

פמנח"ח ד"ק דם מפחינך שאיסור א"כ שאינה פוגעת הוא ביראול דבלבד ופקשה שבאיסור פשני - דפשיא בעבירה - מפושט גמ"ז שנה ע"ג בפכשלת נכרי בשבט מ"ו בני נח - ולמה אין דם את דלפני אור על א"כ שאינה פוגעת!

דגר א"כ פוגעת מ"ו בספר חפ"י חיים-

8' חפ"י חיים כ"ד ע' רכילות ל"ו שני ס"ג

איסור דפשיא דמישפול א"כ שדא פ"ה ח"כ פאחרים פ"ו מ"זאים לו.

איסור דפני אור בנע"ג דפכשלה באיסור מבוור גמ"ז בע"ז-

9' משנה ע"ז ב' ע"א, דפני אידי'... נפן' ורש"י ד"ה דפני

איסור דנע"ג אסקים עם נכרי שלשה ימים דפני פחאים שלפם מפני שנה י"רום לו דפודות דאל"ו על פפ"ח דפח.

10' גמ' שם ו' ע"א, איבאיא דפו פרוחה... ש"מ, ורש"י

מסקנת גמ' פיא שאין איסור דפני אור, בחד אברא דנפרא - איפה שפ"ה יכול דפשיא דאיסור דם דללא אצרת פמשיא.

11' משנה דמ"ג פ"ד מ"ו ו"ב... דקא מכשיל דמ"ו

דפני משפ פבין פאם מישפול אחר פ"ה מוכן דפשיא לו את פאסיסור דא אבר ז"כ שפשיא לו על דפני אור, אב"ד פמ"ג חולק וסובר שדוקא כשפ"ה יכול בע"מ דפשיא את פאסיסור אין על פמושיא איסור דפני אור אב"ד כשדא פ"ה יכול דפשיא דללא אצרתם של אחרים - פמושיא אבר על דפני אור. ופמ"ג פוס"ק שמוכנתם של אחרים דפשיא לו את פאסיסור איננה פופכת את פמ"ב לחד אברא דנפרא שפ"ה יכולים פם לחזור בהם.

גמ' מ"ו א"כ דפני אור דם כשדא פיתה שום פושטת איסור ופאור, פ"ה יכול דפשיא את פאבירה דם דללא אצרת פמכשיל -

12' מוצא ק"ן י"ז ע"א, דאמתי' דבי רבי... מדברי ורש"י

פמכשיל בנן גזול אורם לו דפשיא בו אבר על דפני אור - ופא"פ שגם דללא ז"כ שפכה אותו אב"ו פ"ה יכול דפשיא בו אב"ד ל"ו א"כ משיא של פאב דא פ"ה מבע"ב - פ"ה שפמסית מישפול דפשיא אב"ו או אשפ דבר דפ"ה לחבירו דמכשיל אבר על דפני אור.

באחרונים מלין חידושים ופגרות בסוגים שונים של דפני אור-

13... דעבור מן התורה'

המנח"ח מלכא סתירות בדברי פראשנים בנגע למכשיל את חבריו באיסור דרבנן אם עובר על דפני אור דנאורייטא, והמנח"ח עצמו תמה למה לא יבא איסור מפ"ת מדין עצם שאינה פוגעת

14' שו"ת אחיעזר חלק ג' סי' ס"ה, אולם י"ד... מדרבנן

ר' חיים עזר למד שצ"ה שאינה פוגעת ביבא דוקא במכשיל את מי שאינו יודע שעובר אבירה, אבל כשפוא מצידי איסור מדין שדרשו חז"ל במוש"ט כוס מן לנזיר - שפוא דין חדש באיסורים - וכשפואיסור פוא איסור דרבנן, גם הפלג אור שלו פוא מדרבנן.

באחרונים מלינים שיטת מחלוקת אקרונית בראשונים בפגרת דין דפני אור של מושי"ט כוס מן לנזיר-

בפרק בן סורר ומורה מלין את גדרי חיוב מסירת נפש שלכא לעבור אבירה - שבכ"ה פעצירות אם אומרים לו לאדם לעבור או יפרג - יעבור ואל יפרג אם לא שפוא בפרפסי"א או אפילו בלנצפה ופוא שעת פשע, ואילו ג"כ הפחורות יפרג ואל יעבור -

15' סנהדרין ע"ד ע"ב, רבא אמר פנאות עצמן... קא בעי, ורש"י

רבא חידש שסא פנאיים מכין לפנאות עצמו יעבור ואל יפרג - ולכן מנח"ס לעכו"ם לתפוס מ'פודים כלים לעבודה זרה שט"ס-

16' הפנאור פגדום פרק בן סורר ומורה (בר"י י"ח ע"א), ופני מילי... פשע

שי"ת בעפ"מ פ"א ש"ס ג"כ חורות אם מתכין לפנאות עצמו יעבור ואל יפרג, ופוכי"ח את זב בן פשעא מנא שותר לפניה לפס לקחת כלים לע"ז.

17' מלחמת פ' שם, וקאקי ודימונקי... בכלום, ור"ן שם, ואו"ת ופא אבזראפ... דע"ז

שי"ת פרמב"ן ופר"ן פ"א שג"כ הפחורות אביזרי"פ ואל יעבור אם פנאיים מתכין לפנאות עצמו - וקאקי ודימונקי לא נקרא אביזרי"פ דע"ז אלא איסור אחר לעמרי - פרי - שלפי בע"ה הפנאור דפני אור של עבודה זרה נקרא אביזרי"פ דעבודה זרה ואם פתירו את זב כשמתכין לפנאות עצמו מוכח שג"כ הפחורות מתכין לפנאות עצמו יעבור ואל יפרג, אבל לפי פרמב"ן ופר"ן דפני אור פוא איסור אחר לעמרי ולכא נקרא אביזרי"פ (וממילא גם במתכין לעצבירו על פדת יעבור ואל יפרג - ואילו לפי בע"ה הפנאור יפרג ואל יעבור).

18' רמ"א יו"ד סי' קנ"ז ס"א, אבל פלסא... ואל יפרג

פרמ"א פסק כ"ו פרמב"ן ופר"ן שאין דין יפרג ואל יעבור בדפני אור של ג' הפחורות.

אור חידושי מלין בריטב"א בסוכה-

19' סוכה י' ע"ב, אתמר נ"י סוכה... מן פסוכה'

רב חסדא פסד סוכה שפניו שלפ יורד מפסכך יותר מדי' ספחים, ובכ"ה זאת פושי"ב אוחו רב נחמן בסוכה כ"ו פיות ורב נחמן מכשיר-

20' חידושי פריטב"א שם ד"ה רב חסדא... בשאינו ניכר לחבירו לא'

לפכש"ט את חבריו לעבור על דבר שפוא אומצ לאיסור ופכש"ט סובר שפוא מותר - איסור אם לא שפוא ניכר.

1 לא-תקלל
ח'ש ולפני עור לא תתן מבשול
ויראת מאלהיך אני יהוה:

וּלְפָנַי עוֹר לֹא תִתֵּן מִבְּשׂוֹל. לְפָנַי הַסּוֹמֵחַ נִדְבַר לֹא חָתָן עֲזָה שְׁאִינָה הוֹגֵנֶת לוֹ, אֶל תֹּאמַר מִכּוֹר שֶׁדָּךְ וְקַח לְךָ חֲמוֹר, וְחָתָה עוֹקֵף שׁ עָלָיו וְגוֹטְלָה הַיָּמֵנוּ (שם ט.):
 וִירָאֵת מֵאֱלֹהֶיךָ. לְפִי שֶׁהַדְּבַר הַזֶּה אֵינוֹ מְסוּר לְצַרִּיּוֹת לִידַע אֵם דַּעְמוֹ שֶׁל זֶה לְטוֹבָה אוֹ לְרַעָה, וְיִכּוֹל לְהַשְׁמֵט וְלוֹמַר לְטוֹבָה נִמְכּוֹנָתִי, לְפִיכֵן נֹאמַר צוֹ וִירָאֵת מֵאֱלֹהֶיךָ, הַמְכִיר מַחְשָׁבוֹתָיִךְ. וְכֵן כָּל דְּבַר הַמְסוּר לְלִבּוֹ שֶׁל אָדָם הַעוֹשֶׂהוּ, וְאֵין שָׂאֵר הַצַּרִּיּוֹת מְכִירוֹת צוֹ, נֹאמַר צוֹ וִירָאֵת מֵאֱלֹהֶיךָ:

---

2 ותניא רבי נתן
 אומר "מנין שלא יושיט אדם כוס יין
 לנזיר ואבר מן החי לבני נח ת"ל ולפני עור
 לא תתן מבשול

מצוה רצ"ט ³ הזהיר מהכשיל קצתנו את קצתנו והוא שאם ישאלך אדם עצה בדבר נפתה בו, ובאה האזהרה מלרמותו ומהכשילו אבל תישיריהו על הדבר שתחשוב שהוא טוב וישר, והוא אמרו ולפני עור לא תתן מכשול. ולשון ספרי למי שהוא סומא בדבר ונוטל עצה ממך אל תתן לו עצה שאינה הוננת. ולא זו כולל ג"כ מי שיעזור על עבירה או יסבב אותה, כי הוא יביא האיש ההוא לעון ובעזרתו הכשילו וחזר עור ויפתהו ויעזרהו להשלים עבירתו או יכין לו סבת העבירה, ומאלו הפנים אמרו במלוא ולוה ברבית ששניהם יחד עוברים משום ולפני עור לא תתן מכשול, כי כל אחד משניהם עור את חבירו והכין לו להשלים העבירה, ודברים רבים מאד מזה המין יאמרו בהן עובר משום ולפני עור לא תתן מכשול, ופשטיה דקרא כמו שזכרנו תחלה. (קדושים, ט"ז פ"ג):

⁴ והנה מדברי הרב המסנר וכן מדברי הר"מ נראה דפסוק הזה דלפני עור ילא לגמרי מפשוטו, דאם נתן מכשול ממש אכן לפני עור אינו עובר,

⁵ (יו) *המכשיל את העור: השגת הראב"ד
 *המכשיל את העור. א"ל מן הכסף א"ל
 כ"ג הנדל:

⁶ (יד) לא תקלל חרש. הזכיר הפתוב חרש כדי ללמד קל וחמור אם החרש שלא ישמע כשהוא מקלל אותו הנהייה עליו תורה, אין צריך לומר מי שישמע והתקצף ונתפיש, וכל זה שיהיה האדם גידור בדבורו ושלל נדביל את נפשו בתכונה רעה.

ואין האסור מצד חכרו השומע אלא מצד עצמו, ואם הוא גידור כזה אצל החרש כל שכן אצל השומע, ורק הנהייה הפתוב חרש והוא בגין אב לכל השאר.

⁷ (א) [א] שלא להכשיל בני ישראל וכו' אבל ניישר וכו'. ללאורה
 איני מדין כוונת הרב המסנר שכתב בני ישראל, הלא גם לגוי הלאו דלפני עור כמבואר אחר זה בדבריו, וש"ס מפורש הוא בע"ז ו' ע"ב וכמה מקומות דלא יושיט אבר מן החי לנן נה. ולשון הר"מ פ"ג מרומה הי"ד כל המכשיל עור וכו', לא כתב דוקא ישראל, ולחלק ולומר דדוקא בענין דבר איסור אסור להכשיל לנן נה אצל לא לענין ענה, מנלן דבר זה, כיון דהקרא קאי גם על בן נה, אם כן אף ענה צמילי דעלמא גם כן אסור ואפילו לנן נה. ואף שמבואר בב"ב ד' ע"א ופסקה הר"מ כאן הט"ז דאסור להשיא ענה טובה לגוי, מכל מקום דוקא להשיאו ענה טובה אסור, (אך) [אלא] לסקל עמנו מענה, אצל להשיאו ענה רעה גם לגוי אסור, ואיני יודע מנא ליה להרב המסנר דבר זה, ונ"ע.

⁸ ג. ודע עור, דמאד צריך לזהר שלא ליצץ לראובן שישתתף עם שמעון, אם הוא יודע שום רעותא שיוכל להיות על ידי שתפותם, כגון מפגי ענייתו, וכל שכן אם איננו איש נאמן כל-כך. והוא הדין לענין שדוד, או אמן, וכהאי גוונא. דאפילו באפנים שאסור לילך ולהרגיל על שמעון, כגון לילך ולספור עליו לפני ראובן, שאיננו תקיף במעמדו וכנ"ל, וכהאי גוונא בשדוד ובאמן כל אחר לפי ענינו, הינו דוקא לילך ולהרע לו אסור בכמה גוני מטעם רכילות:

א"כ להפך, דהינו הרע לראובן וליצץ אותו שיעשה השתפות עמו, או שישתדף עמו וכהאי גוונא, אם הוא יודע בעצמו שאלו היה הדבר היה נוגע לו, כגון שהוא היה צריך לענינים ההם, היה מתרחק מאנשים האלו, אסור גמור הוא ליצץ את חברו כזה, דזה הוא בכלל "לפגי עור לא תתן מכשול" (יקרא ט"ז), שאמר חז"ל (תרוח כהנים פרשת כ"ד ט"ז) שלא לתן לו עצה שאינה הוננת לו. ויש אנשים שנקשלין בענין זה מפגי נגיעתם, והוא עון קלילי, כי חמור ממון מעבירים על לאו דאורייתא:

**"אידיהן של עובדי כוכבים שלשה ימים
אסור לשאת ולתת עמיהם להשאלין ולשאל
מהן להלוותן וללוות מהן לפורען ולפרוע
מהן**

**לפני אידיהן של עובדי כוכבים ג' ימים אסור לשאת ולתת עמיהם .
וכילה משום דאזיל ומורה לעבודת כוכבים ביום אידו :**

°מנין שלא יושיט אדם כוס של יין לגויר
ואבר מן החי לבני נח ת"ל °ולפני עור לא
תתן מבשול והא הכא דבי לא יהבינן ליה
שקלי איהו וקעבר משום לפני עור לא תתן
מבשול הב"ע *דקאי בתרי עברי נהרא דיקא
נמי דקתני לא יושיט ולא קתני לא יתן ש"ם

**לא יושיט אדם כוס יין לגויר . שמא יבא לשחוטו : ואכר מן סמי
לבני נח . לפי שנאמר להן דכתיב אך בשר וגו' (בראשית ט) : דקיימא
בשרי עברי נפרט . עובד כוכבים מלך זה וישראל מלך זה דאי לא
יביב ליה לא מני שקיל :**

¹⁰
איבעיא להו משום
הרווחה או דלמא משום °ולפני עור לא תתן
מבשול למאי נפקא מינה °דאית ליה בהמה
לדידיה אי אמרת משום הרווחה הא קא מרווח
ליה אי אמרת משום *עור לא תתן מבשול הא
אית ליה לדידיה וכי אית ליה לא עבר משום
עור לא תתן מבשול והתניא *אמר רבי נתן

קמי : משום סרוחסי . דרווח ואזיל
ומדה לעבודת כוכבים ועבר ישראל
משום לא ישמע על פיך (שמות ט) :
ולפני עור-דמוזין ליה בהמה ומקריבה
לעבודת כוכבים וכני נח נלטוו עליה
דהא אחת משבע מלות בד' מיתות
בסנהדרין (דף ט"ו) וגוי דאמין עמד
והערין מיאו אל יעברו על ידיך שהרי
עתידין הן ליתן את הדין על שאין
מקיימין אותן ואע"פ שאין להן שטר
בקיומ' (ואהני) קא עבר ישראל
משום ולפני עור לא תתן מבשול
חטך ודבר דבר) : דאית ליה בהמה . לעובד כוכבים
להקריב ולי לא מזבין ליה ישראל אפי"ה פלח ליה בדידיה :

(בחילול שבת משום ממלוא
חטך ודבר דבר) : דאית ליה בהמה . לעובד כוכבים
להקריב ולי לא מזבין ליה ישראל אפי"ה פלח ליה בדידיה :

¹¹
ב בדרך שאסור להלוות כן אסור ללוות בנתיב ס'. כהב הככ ס"ט ח"ב סימן ק"כ דהכיח דטלה
פיה חיי דכמלוב כוס מוויף נרביה בני דעום נוסייכו לאינש אחרניא ליכא משום ולפני
עור כסיה דאמרינן כפ"ק דע"ז דמושיט כוס יין לגויר דלא מייחייב משום ולפני עור אלא די קאי
בשרי עברי דהכא אכל אי לא קאי בתרי עברי דהכא לא עבר הכושיט אלפני עור פ"ב ותימה דל"ד
כלל לגויר כוס דהאיכור דלפני עור לא כוס נעשה אש לא פים מושיט זה כוס ולי זה קף אש
הושיט אינו עובר אכל בני נתיב דאש לא כוס לוח זה פים כלה האחר עובר אלפני עור בשביל שלום
זה לא נפטר משלמי עור ודכוחסא גבי גויר נמי אש כיה מושיט לו אחר כוס יין בתרי עברי וזכא אחר
והושיט לו כשיטא דעובר ועוד יש לחקך ולומר דלא הויר ללוות ללוות בשביל שלום אחר רזא ללוות משום
דאשכר שכליה יחזור בו ולא ילוו ונפלא דאיכו הוא דקא מבטיל למלס

¹²
דאמתא דבי רבי חזיהיה להווא גברא דהוה מרזי לבנו
גדול 'אמרה ליהויה גברא בשמחה דקעבר משום °ולפני עור לא תתן
מבשול דתניא ולפני עור לא תתן מבשול במכה לבנו גדול הכתוב מדבר

**דקא פכר
משום ולפני עור לא תתן מבשול .
דכיון גדול הוא שמא מבעטו בחביו
והוה ליה חיה מכשיל :**

לדעת התוס' בחגיגה י"ג ע"א ד"ה אין, אף דבר שהוא מדרבנן רק יש
אסמכתא חוקה עוברים מן החורה על לפני עור, וז"ע מה חילוק, אם החורה
ציומה דוקא על איסור דאורייתא א"כ לא יעבור אפילו על אסמכתא, ואי לאו
דוקא א"כ גם באיסור דרבנן מכשילו, וחומר בדברי סופרים וכו', וז"ע. ועיין
צו"ד סי' ק"ס ק"א שמביא שם הרמ"א בשם הר"ק ראשונים דנאכר ריבית
שהוא מדרבנן אין איסור על הלוה הנותן רק משום לפני עור, נראה דאלפני
עור עובר [מן החורה]. ועיין במשנה למלך פ"ד ממלוה ולוה ה"ב בפסקא
המתחלת כתב הרשב"א וכו', נראה קצת מדבריו דאיסור לפני עור הוא ג"כ
מדרבנן באיסור דרבנן, ולדידי ז"ע דלא גרע ממשאו ענה שאינה הוגנת לו
דעובר מן החורה,

¹³ >ודו נסתפקתי אם מוכר לו דבר האסור לו מדרבנן אם עובר על לפני
עור דאורייתא דהא מכשיל ליה, ואפילו ענה רעה אם
נותן לו עובר על לפני עור, או דילמא כיון דמן התורה הוא מותר ורק
מדרבנן אסור לא עבר מדאורייתא, ואחר זה מלאמי בתוס' בע"ז כ"ב ע"א
ד"ה חיפוק ליה, מוצא להדיא דאף באיסור
דרבנן עובר על לפני עור דאורייתא, ע"ש.
ועיין תוס' בחגיגה י"ח ע"א בד"ה חולו של
מועד, בסוף הדיבור הקשו הא מלאכת חול
המועד איסור דרבנן הוא, והא אמרינן
בע"ז שם חיפוק ליה דעובר על לפני עור,
ותירלו משום סמך פשטיה דקרא הו וכו',
מוצא בדבריהם דעל איסור דרבנן אינו עובר על לפני עור, וגוף הדבר
אינו מוכן כלל, וכי גרע מכשיל חבירו באיסור דרבנן ממשאו ענה שאינה
הוגנת לו במילי דעלמא דעובר על לאו מן החורה כמבואר בש"ס [ע"ז ט"ו
ע"ב] ובר"מ פ"יב מרואה הי"ד ובעזרת הש"י אשנה פרק זה, וז"ע ע"א. וגם

¹⁴ אולם ילד דלפני עור יס ב' סוגים לפ"ע כפאסו שנותן מכשול או משיא לו פלג שאינה הוגנת, דזכו שיך רק כסוגג אינה בעור יודע, ופשוט פלג אינו יודע בפנמו שהפלג אינה הוגנת לו, ויש עוד סוג לפני עור באיסורים כמו מושיט לו כוס יין לנזיר דבזה גם במזיד עובר לפ"ע, אפ"י שהנזיר יודע שהוא אסור מ"מ המכשיל עובר וזהו דין דלפ"ע מיוחד באיסורים. ועל כן אם ימא דגם דרובנן עובר משום לפ"ע דלא גרע משיא לו פלג שאינה הוגנת לו היינו דוקא כסוגג, דזכו לפני עור במילי דעלמא, אבל במזיד דזכו דין מיוחד דלפ"ע באיסורים בזה אם הוא מכשיל באיסור מוכר עובר משום לפ"ע מן התורה ואם הוא איסור דרבנן עובר משום לפ"ע מדרבנן.

סגולת עגמו. שאין העובד כוכבים מחטין להעבירו מיראתו אלא להגלות עגמו מחטין שאין ואין כאן חלול השם ליהרג על קי: בני קוואקי ודימוניקי. כלי נחשת שנתגין בהם גחלים גבוהין הן יעמדן לפני שולחן מלכים להתחמם כנגדן: סיפי יעבינן לפו. יום חג היה לפרסיים שטעלין משרתי עבדות לטובים אור מכל בית וצות ומעמידן בבית עבדות טובים שלהם ומתחממין העם כנגדן והיו טעלין אף מבית ישראל בעל כרחם הכי יעבינן להו ולא מסרי נפשיהו אקדושת השם הלא חק עבדות טובים הוא: אלא. האיל והעצים איט מחטין להעבירו אלא להגלות עגמו מחטין שגריך לאותו הכלי אין כאן קידוש השם ליהרג עליו ואף על פי שהעצים איט גריך לו אלא לחוק עבדות כוכבים האלף עגמו הוא גריך לאותו כלי ואינו אומר לו שאעבור אפי: קעיל אפספסא. קאר טעב מאכל בדיאו: נקטול. האפספסא ולא לקטליה העצים דכיון דאינו מחטין להעבירו אלא לטריע עגמו אין כאן חילול השם: שדי נגסרס. להעבירו הוא מחטין ואי פרהסיא הוא או שעת גזרת המלכות לקטליה ולא לקטול אפספסא: בן נח מוזיר על עבדות טובים כדלמך ב' מיות (ז' ט')

¹⁵ רבא אמר ה'נאות עצמן שאני דאי לא תימא הכי הני קוואקי ודימוניקי היכי יעבינן להו אלא הנאות עצמן שאני הבא נמי הנאות עצמן שאני ואודא רבא לפעמיה דאמר רבא עבובים דאמר ליה להאי ישראל קמול אפספסא בשבתא ושדי לחיותא ואי לא קמילנא לך ליקמיל ולא לקמליה שדי לנהרא ליקמליה ולא ליקמול מ"מ לעבורי מילתא קא בעי

¹⁶ דמי פילי כולדי דקא סבין הנכרי לעבורי לישראל אבל הנאות עצמן ל"ש הכי ולי"ש הכי שרי דהא אסורי ג"ע רואי ופרהסיא רואי ואפ"ה סותר להנאות עצמן וסגא תימרא דאסורי ג"ע רואי דהא אסורי' הנים לקיה סריכי לו לבת אל תקרי לבת אלא לבית וכן נמי קוואקי ודימוניקי דיהבי' להו רחליהו בוד לבי נורא שהיא בית ע"ז שרי להנאות עצמן ואפי' בשעת השמיר הלכך נבדית נמי דקא ארנסה ליה לברי ישראל לעבירה להנאות עצמן' דהא ויעבור ואל יהרג ואפי' בפרהסיא חמי' בשעת השמיר

¹⁷ וקאקי השוקק שאר שבתות ניסב ואין איסור משום לפ"ע פ"ז אלא כסאר חייני' לאיני' שבתות סו משום ולמי עור לא תתן מכשול כדכגן לכאילין ולאנן מהס סכרי לא ענדו סו

פתח וזה סגנון מ"ז כנסת

וא"ס והא אבורהא דע"ז הוא ולא גרע מהבא (ג) עליו סהס דאסור י"ל דלא מיקרי אבורהא דע"ז אלא בלאין המיוחדין בן כגון עבודה לאתהי מינה דאיכא משום ולא ידבק בידך מאומה מן התרס דאיירי בע"ז אבל קקי והמיקי דיהבי' להו איכא איסורא אלא משום ולפני עור לא תתן מכשול והאי' לאו בע"ז בלמוד איירי אלא סלל הוא כל המצות ולא מיקרי אבורהא דע"ז

¹⁸ אבל אלאו י"א (ה) דלפני עור לא תתן מכשול יעבור

ואל יסג (כ"ן) פק כ"ש ופק בן סוכר ועורה)

²⁰ רב חסדא ורבה בר ר"ה אקלעו לבי ריש גלותא אנגיניהו בסוכה שנייה מופלגין ממנה ד'. פירוש ואע"ג דאכתי לא ידע ר"ג דהדרו משמעתייהו או דהוו שלוחי מצוה אנגיניהו לפום דעתיה ולא חש דהוי חתיבא דאיסורא לדידיה ויתבי בסוכה פסולה ומברכי התם שלא כראוי והוה כנותן מכשול לפני פקח יש אומר דמהא שמעינן שהמאכיל לחברו מה שהוא מותר לו לפי דעתו ומאכילו אין בזה משום לפני עור לא תתן מכשול ואע"פ שיודע בחברו שהוא אסור לו לפי דעתו וחברו בעל הוראה שהמאכיל היה ג"כ ראוי להוראה וסומך על דעתו להאכיל לעצמו ולאחרים לפי דעתו. ונ"ל דהבא דוקא מפני שהאיסור ניכר לחברו ואי לא ס"ל לא ליכול הא כשאינו ניכר לחבירו לא

¹⁹ אתמר גויי סוכה המופלגין ממנה ארבעה רב נחמן אמר כשרה רב חסדא ורבה בר רב הונא אמרי פסולה רב חסדא ורבה בר רב הונא איקלעו לבי ריש גלותא אנגיניהו רב נחמן בסוכה שנייה מופלגין ממנה ארבעה טפהים אשתיקו ולא אמרו ליה ולא מידי אמר להו הדור בדרו רבנן משמעתייהו אמרו ליה *אנן שלוחי מצוה אנן ופאורין מן הסוכה